

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγάπη εἰσὶν ἀναγκαῖα ὅπως ἀποτελέσωσι τὸ κατασκευάσμα ἐκεῖνο ἐν τῷ νῷ ἡμῶν, ἐν ᾧ ἡ οὐσία τῆς εὐσεβείας καὶ θεοσεβείας κεῖνται. Ὁ φόβος εἶναι ἀναγκαῖος νὰ κρατῇ τὸν Θεὸν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ἡ ἀγάπη ἐνθρονίζει Αὐτὸν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ὁ φόβος ἀπομακρύνει ἢ ἀποφεύγει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προσβάλλῃ ἡ ἀγάπη παρέχει ἄμεινον καὶ ἐλευθερίαν ὑπηρεσίαν. Ὁ φόβος θεωρεῖ τὸν Θεὸν ὡς μάρτυρα καὶ κριτὴν ἡ ἀγάπη προσκολλητὰ εἰς αὐτὸν ὡς εἰς φίλον καὶ πατέρα. Ὁ φόβος καθίστησιν ἡμᾶς ἀγρόπνους καὶ ἐπιφυλακτικούς· ἡ ἀγάπη καθίστησιν ἡμᾶς δραστήριους καὶ ἀποφασιστικούς. Ἐν συντόμῳ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀγάπη βαδίζουσι ἀπὸ τῶν χειρῶν κρατούμενοι καὶ ἀμοιβαίως βοηθοῦνται. Ἡ ἀγάπη προφυλάττει τὸν φόβον ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ δουλικὸς καὶ δύσπιστος· καὶ ὁ φόβος φυλάσσει τὴν ἀγάπην ἀπὸ τοῦ νὰ ᾗ θαρραλέα καὶ ἀσφαλής. Ἀμφοτέρω ἐκ μιᾶς ρίζης προέρχονται, ἥτοι τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως, ὡς εἰς ὃν ἀπείρου τελειότητος καὶ σχετιζόμενον πρὸς ἡμᾶς ὡς πλάστην καὶ διοικητὴν, ὡς σωτῆρα καὶ κριτὴν.

ΠΕΡΙ ΑΚΟΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ ὠτός, τοῦ αἰσθητικοῦ τούτου ὄργανου, ἀντιλαμβάνεται τῶν κινήσεων τῶν ἡχηρῶν ἀντικειμένων, ἅτινα περιβάλλουσιν αὐτόν. Ἡ φύσις κατεσκευάσεν τὰ διάφορα μέρη, τὰ συνιστῶντα τὸ οὖς ἡμῶν εἰς τρόπον, ὥστε καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος νὰ γίνῃται ἡμῖν καταληπτὸς. Ἐὰν ἐξετάσῃτε τὸ ὄργανον τοῦτο καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτότητας, θέλετε ἐκπληχθῇ διὰ τὸν θαυμάσιον καὶ εὐφυᾶ μηχανισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ δονήσεις, αἰτίνες παράγονται ὑπὸ τῶν περιβαλλόντων ἡμᾶς ἀντικειμένων, φθάνουσι μέχρις ἡμῶν. Τὸ ὄργανον τοῦτο σύγκεται ἐκ δύο μερῶν, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὠτός. Διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὠτός συλλαμβάνεται ὁ ἦχος καὶ μεταδίδει

τοὺς κραδασμοὺς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν οὖς· εἰς τοῦτο δὲ ὑπάρχουσιν ἐρεθιστικὰ νεῦρα, ἅτινα μεταδίδουσι τὰς δοθείσας ἐντυπώσεις εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ὅταν τι ἐρεθίσῃ τὸ οὖς δύναται εὐκόλως τοῦτο ν' ἀσθενήσῃ. Ἀσθενεῖαι δὲ τοῦ ὠτός εἰσὶν αἱ ἐξῆς· ἡ λεπτοακοή, ἡ βαρυακοή καὶ ἡ κωφότης. Καὶ ἐν μὲν τῇ λεπτοακοῇ ὁ λεπτότερος κρότος ἤχει εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν μετὰ μεγάλης δυνάμεως· ὅταν δὲ τις ἔχῃ τὴν ἀσθενεῖαν ταύτην ἀδύνατον ἐστὶν νὰ μείνῃ ἐν δωματίῳ, ἐμπεριέχοντι τινὰς μυίας· διότι ὁ συριγμὸς τούτων, ἔστω καὶ μιᾶς μόνης, ἤχει εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἀσθενοῦς μεθ' ἱκανῆς δυνάμεως. Ἐν τῇ βαρυακοῇ εἶναι τὸ ἐναντίον τῆς λεπτοακοῆς· οἱ προβεβηκότες διὰ τῆς ἡλικίας ἔχουσι κυρίως τὴν ἀσθενεῖαν ταύτην. Ἐν τῇ κωφότητι τέλος ὑπάρχει παντελὴς στέρησις τῆς ἀκοῆς.

Ὑπάρχει δὲ καὶ ἑτέρα τις ἀσθένεια καλουμένη καταρροή, ἥτις προσβάλλει ἰδίως τὰ παιδιά, ἐνίοτε ὅμως ἐπέρχεται καὶ εἰς πᾶσαν ἡλικίαν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἀλλ' ὑπάρχουσι νῦν τὰ μέσα, δι' ὧν αἱ δυστυχίαι τῶν προσβεβλημένων ὑπὸ τῶν ἀσθενειῶν τούτων μετρίζονται. Ἦτοι ὑπάρχουσι κωφῶν σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια μαθαίνουν διὰ διάφορων σχημάτων νὰ συνενοῶνται καὶ νὰ γίνωνται εὐκατάληπτοι εἰς τοὺς ἄλλους. Ὁ ἐκ γενετῆς ὅμως κωφὸς μόνις καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας δύναται νὰ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ. Τὰ περισσότερα δὲ τῶν παθῶν τούτων εἰσὶ συνέπεια τῆς ἐντελοῦς ἐλλείψεως ὑγιεινῶν παραγγελεμάτων καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ οὖς. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καταστήσωμεν γνωστὰ τὰ κυριώτερα τούτων, ἅτινα φρόνιμον εἶναι ν' ἀκολουθήσωμεν πρὸς διατήρησιν τῆς ἀκοῆς ἡμῶν.

1) Δὲν πρέπει νὰ ἐρεθίζωμεν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὠτός διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἀντικειμένων σκληρῶν καὶ ὀξέων· τὸ πολὺ δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν μικρὸν κοχλιάριον ἐξ ἐλεφαντόδοντος λίαν λείου πρὸς ἐξαγωγήν, ἀλλὰ μετὰ μεγάλης προσοχῆς, τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκριτικοῦ ἀδένος ἐκκρινομένης βλέννης. Δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ὡσαύτως ὅτι ἡ βλέννα αὕτη εἶναι ἀπα-

ραίτητον ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὸ οὖς εἰσοδὸν τῶν βλαβερῶν ἐντόμων· λοιπὸν ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ ὅπως μὴ ἐξάγωμεν αὐτὴν, πρὶν ἢ συσσωρευθῇ εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ποσότητα.

2) Νὰ μὴ εἰσάγωμεν ἐντὸς τοῦ ὠτός ὅποιονδήποτε ὑγρὸν πρὸς καθαρισμὸν αὐτοῦ, διότι τὸ ὄργανον τοῦτο εἶναι λίαν εὐαίσθητον εἰς τὴν ὑγρασίαν.

3) Νὰ καθαρῶμεν τοὺς σωλῆνας τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὀργάνων τοῦ φάρυγγος, διότι ταῦτα ἐπενεργοῦσι μεγάλως ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τῶν ὠτῶν.

4) Ν' ἀποφεύγωμεν τὴν μεγάλην θερμότητα τῶν θερμαστῶν καὶ τὸ ὑπερβολικὸν ψυχρὸν.

5) Νὰ μὴ εὐρισκώμεθα πλησίον τηλεβόλου καθ' ἣν στιγμὴν τοῦτο ἐκπυρσοκορεῖ, μηδὲ πλησίον ἡχοῦντος κώδωνος.

6) Οὐδέποτε νὰ κραυγάζωμεν εἰς τὰ ὦτα τῶν παιδῶν.

7) καὶ τελευταῖον νὰ μὴ ἐμπιστευώμεθα ἐν περιπτώσει ἀσθενείας εἰς τὰ φάρμακα τῶν γραϊδίων καὶ τῶν ἀγυρτῶν.

Γ. Δ. Δ.

ΔΙΚΗ ΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΥ

Ἡ ἐκλογή τῶν Παπῶν ὑπῆρξε πολὺ συχνὰ πρόξενος βλαδιουργιῶν καὶ διαιρέσεων εἰς φατρίας. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ ἐνάτου αἰῶνος ἐδόθη ἐν τοιοῦτον παράδειγμα ὑπερμέτρως σκανδαλώδες ὡς πρὸς τὸν Πάπα Φορμόσιον, θεωρηθέντα παρὰ τῶν μὲν ὡς νόμιμον οἰκουμενικὸν ποιμένα, παρὰ τῶν δὲ ὡς παρείσακτον καὶ ἐπομένως Ἀντιπάπαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦτου ἐξελέχθη ὑπὸ τῆς βίας τοῦ λαοῦ ὁ Βονιφάτιος Γ', ἀλλὰ πεφορτισμένος ἀπὸ ἀμαρτίας, (ἐὰν πρέπη νὰ πιστεύσῃ τις τὸν ἱστορικὸν) κατεδικάσθη εἰς τὴν ἐσχάτην ποινὴν μετὰ βασάνων, καὶ μόνον ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας ἐτήρησε τὴν Ἀγίαν Ἑδρὰν. Ἡ φατρία τοῦ Σεργίου, ἥτις ἦτο ἀντιπαπικὴ καὶ ἀντηγωνίσθη τὸν Φορμόσιον, ὕψωσε τὸν Εὐστάθιον Γ' εἰς τὸ ὑπερτατον τοῦτο ἀξίωμα· ἀλλ' ὁ ἀρεϊμάνιος οὗτος Ποντίφης ἀντὶ νὰ κατευνάσῃ τὰ πάθη καὶ νὰ διοικήσῃ ἐν εἰρήνῃ τὴν οἰκουμενικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπεδόθη εἰς τὴν καταδίωξιν καὶ αὐτῶν τῶν νεκρῶν. Δὲν ἤρκει ὅτι ὁ Φορμόσιος κατήλθεν εἰς τὸν τάφον· ἔπρεπε καὶ αὐτὴ ἡ μνήμη του νὰ στιγματισθῇ πομπῶδως μάλιστα, τὸ πτώμα του ν' ἀκρωτηριασθῇ, ἐπαναριπτόμενον εἰς ἐνδειξιν καταισχύνῃς μὲ τὸ πρόσχημα μάλιστα τῶν δικαστικῶν διατυπώσεων. Συνεκλήθη λοιπὸν Σύνοδος, ἥτις διέταξε νὰ ἐκθάψωσι τὸ σῶμα τοῦ Φορμίου, ὅπερ μετέφερον ἐν μέσῳ τῆς συνελεύσεως· τὸ ἔστησαν ἐπὶ τοῦ Ποντιφικοῦ θρόνου ἐνδεδυμένον μὲ ὅλην τὴν ἱερατικὴν στολὴν, διορίσαντες ὑπερασπιστὴν του δικηγόρον τινὰ, ὅστις μόνον ἀποκρίσεις τινὰς ματαίας καὶ γελοίας ὤφειλε νὰ δίδῃ.

Ὁ Εὐστάθιος ὁμιλεῖ ἀπατεινόμενος ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ πτώμα ὡς εἰ ἦτο ἐν ζωῇ «Διὰ τί, τῷ λέγει, Ἐπίσκοπε τοῦ Γόρτου ἔφερες τὴν φιλοδοξίαν σου μέχρι καὶ τοῦ νὰ σφετερισθῇς τὴν Ἑδρὰν τῆς Ρώμης;»

Τότε ἡ Σύνοδος ἀπαγγέλλει τὴν καταδίκην. Τὸ πτώμα τοῦ μακαρίτου ἐκδύεται τῆς ἱερατικῆς στολῆς, τοῦ κόπτουσι τοὺς τρεῖς δακτύλους, δι' ὧν ἐδίδα τὴν εὐλογίαν, τοῦ ἀποκόπτουσι τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ῥίπτουσι κατόπιν εἰς τὸν Τίβεριν· καὶ τέλος παύουσιν ἐκείνους, οὓς εἶχε χειροτονήσει.

Ἀλλὰ τὰ πολιτικὰ πάθη δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Εὐστάθιον νὰ χαρῇ ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς ἐκδικήσεώς του. Ἐξεδιώχθη καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐτέθη εἰς φυλακὴν ἐνθα καὶ ἀπηγχονίσθη κατὰ Αὐγούστον τοῦ 897, ἐν περὶπου ἑτος μετὰ τὴν ἐκδικήσιν του. Εἰς τὸ σῶμα τοῦ Φορμόσου, ἐπανεურθεῖν ὑπὸ ἀλλείων, ἀπεδόθησαν αἱ ἐπικηδεῖαι τιμαὶ καὶ ταφὴ τῶν Παπῶν. Ἀλλ' ὁ Σέργιος Γ' ἐκλεχθεὶς δευτέραν φοράν Πάπας, ἡμαύρωσεν ἐκ νέου τὴν μνήμην του, ἀνήρесе τὰ ψηφίσματα τῆς Συνόδου, ἥτις τῷ εἶχεν ἀποδώσει τὰς τιμὰς τῆς ταφῆς, καὶ παρεβίασεν ἐκ νέου τὸν τάφον του διὰ τῶν ἀγενεστέρων τρόπων. (*Abrege de l'Hist. ecclesiast.*, t. I p. 334 à 342).

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙΣ ΚΡΑΤΕΣΙ

Ἐν τῇ Αὐστρίᾳ, κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν Ἰουδαίων, οὗτοι ἀσκοῦσι μεγάλην ἐπιρροήν. Τινὲς τῶν κορυφαίων αὐτῶν τραπεζίτων ἀνῆλθον εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν, εἰς δὲ αὐτῶν, ὁ βαρόνος δὲ Ροθσὶλντ, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Πλείστοι Ἰουδαῖοι ἐξελέχθησαν μέλη δημοτικῶν, ἢ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων καὶ ἢ ἐπαρχία τῆς Ἀνω Αὐστρίας ἐξέλεξε δύο Ἰουδαίους μέλη τῆς Κάτω Βουλῆς.

Οἱ Τσέχοι τῆς Βοημίας, γνωστοὶ ἄλλοτε διὰ τὴν ὁρμὴν, μεθ' ἧς κατεδίωκον τοὺς Ἰουδαίους, ἐκήρυξαν νῦν ἰσοπολιτείαν μεταξὺ τούτων καὶ τῶν χριστιανῶν. Ἐν τῇ Γαλικίᾳ μέχρι τοῦ 1848 οἱ Ἰουδαῖοι ἐπλήρουν φόρον διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἦσαν Ἰουδαῖοι, ἀλλ' ὕστερον, καταργηθέντος τοῦ φόρου, ἐξελέχθησαν καὶ μέλη τῆς Διαιτήτης τῆς Γαλικίας.

Ἐν Πρωσσίᾳ ἐν ἔτει 1861 ἀπεφασίσθη οἱ Ἰουδαῖοι νὰ διορίζωνται δικασταί, καὶ ἐν Βαυαρίᾳ κατηργήθη νόμος, καθ' ὃν οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐγκαθίστανται ἐν τινὶ πόλει πέρα ὠρισμένου τινος ἀριθμοῦ. Ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ πέντε Ἰσραηλίται εἰσὶ νῦν μέλη τῆς Κάτω Βουλῆς, προασπίζοντες ἐκάστοτε τὰ συμφέροντα τῶν Ἰουδαίων. Ἐν τῇ Γαλλίᾳ σημαντικὸς ἀριθμὸς Ἰουδαίων εἰσὶ καθηγηταὶ πανεπιστημίων καὶ γυμνασίων, καὶ ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ εἶναι μεγάλη. Ἐχουσι τέσσαρα ἐβδομαδιαῖα καὶ μηνιαῖα φύλλα, ὑπερασπίζοντα τὰ συμφέροντα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὁ δὲ ἱκανὸς οἰκονομολόγος Φουλντ, πρὸς δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἐν ταῖς οἰκονομικαῖς αὐτοῦ δυσχεραῖαι προσέφευγε, διωρίσθη καὶ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν, Ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Ἰταλίας ἐξ τῶν μελῶν εἰσὶν Ἰουδαῖοι, τῷ δὲ 1861 δύο Ἰουδαῖοι διωρίσθησαν τακτι-